

3. Zoals gezegd is dit de eerste keer dat de Afdeling een situatie voldoende ernstig acht om te oordelen dat een Dublinoverdracht op grond van C.K. geen doorgang mag vinden (vgl. ABRvS 27 juni 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2042; ABRvS 24 december 2019, ECLI:NL:RVS:2019:4458; ABRvS 9 september 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2129, waarin een beroep op C.K. geen doel trof). Wellicht speelden bij de beoordeling van haar kwetsbaarheid zowel de ernstige psychische problemen van de vreemdeling als het feit dat zij minderjarig is een rol. Ook is het niet ondenkbaar dat de Afdeling hier wel meeding in het C.K.-betoog omdat de staatssecretaris geheel niet was ingegaan op de situatie in Malta. De staatssecretaris was immers van oordeel dat het AIDA-rapport geen twijfel deed rijzen over het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Malta. Zoals blijkt uit onderhavige uitspraak en een Afdelingsuitspraak van eind 2021 (ABRvS 15 december 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2791, ABRvS 2022/42 m.nt. L. Hillary) kan de staatssecretaris daar inmiddels niet zonder meer van uit gaan. Dublinoverdrachten aan Malta moeten dus nader worden gemotiveerd en dat geldt des te meer wanneer het de overdracht betreft van een kwetsbare vreemdeling.

4. In deze zaak is de kwetsbare vreemdeling een minderjarige en dient op grond van art. 6 lid 3 Dublinverordening de staatssecretaris te onderzoeken of overdracht in het belang van de minderjarige is. Eerder heeft de Afdeling uitgesproken dat deze verplichting geldt voor alleenstaande minderjarigen (ABRvS 21 december 2020, ECLI:NL:RVS:2020:3043), maar uit de onderhavige uitspraak blijkt uit rechtsoverweging 3.1 expliciet dat hetzelfde geldt voor kinderen die met gezinsleden in Nederland zijn, zoals in deze zaak het geval is. Het verweer van de staatssecretaris dat de in het AIDA-rapport genoemde beperkingen met betrekking tot het identificeren van kwetsbare personen en mogelijke psychische problemen, niet op de minderjarige vreemdeling van toepassing zijn, omdat zij in het kader van Dublin wordt overgedragen en een schriftelijke overdracht van haar medische gegevens zal plaatsvinden, wijst de Afdeling van de hand. Dat zegt namelijk niets over de beschikbaarheid van medische zorg in Malta. De rechtbank in eerste aanleg stelt in rechtsoverweging 6 dat 'gelet op het belang van het kind van de staatssecretaris een meer actieve houding had mogen worden verwacht en daarvan niet is gebleken.' De Afdeling constateert dat de staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek heeft (laten) verricht(en) naar de behandelmogelijkheden van de minderjarige vreemdeling in Malta en hij heeft ook onvoldoende rekening gehouden met haar welzijn en sociale ontwikkeling. Daarom heeft de rechtbank volgens de Afdeling terecht geoordeeld dat van de staatssecretaris een meer actieve hou-

ding had mogen worden verwacht gelet op het belang van het kind. Het is goed om te zien dat in de jurisprudentie van de Afdeling in toenemende mate aandacht is voor het belang van het kind en dat een deugdelijk onderzoek wordt verwacht alvorens tot besluiten over minderjarige vreemdelingen te kunnen komen. Dit is in lijn met de Europese rechtspraak die vereist om aantoonbaar het belang van het kind in beschouwing te nemen (HvJ EU 6 juni 2013, C-648/11 (MA) en EHRM 3 oktober 2014, 12738/10 (*Jeunesse t. Nederland*)). De uitspraak is ook geannoteerd door M. den Heijer, *JV 2022/78*.

L. Hillary en P.R. Rodrigues

AB 2022/199

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

16 februari 2022, nr. 202003856/1/R3

(Mr. A. ten Veen)

m.nt. T. Groot

Art. 110a Wet geluidhinder; art. 8:69a Awb

ABkort 2022/109

Milieurecht Totaal 2022/7378

ECLI:NL:RVS:2022:510

Besluit hogere geluidgrenswaarden vanwege wegverkeerslawaaï voor te realiseren zorgwoningen. Relativiteitsvereiste tegengeworpen aan omwonenden.

Het besluit hogere waarden ziet op de vaststelling van hogere waarden voor de geluidbelasting van de dertien te realiseren zorgwoningen, op grond van de Wgh. De regeling in de Wgh strekt ertoe dat bij besluit wordt vastgesteld welke geluidbelasting – na het zo mogelijk treffen van maatregelen – bij de te bouwen woningen vanwege de weg maximaal mag optreden. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 11 november 2020, onder 10.93 en 10.94, strekt de regeling daarmee tot bescherming van de bewoners van de te bouwen woningen.

Appellant A en appellant B zijn geen eigenaren van één van de te bouwen zorgwoningen en ook is niet gebleken van concrete interesse in de koop en/of bewoning van een van de zorgwoningen. Onder deze omstandigheden strekt de regeling van de Wgh naar het oordeel van de Afdeling kennelijk niet tot bescherming van hun belangen.

Het betoog van appellant A en appellant B dat zij wel belang hebben bij het treffen van bronmaatregelen of overdrachtsmaatregelen omdat dit zal leiden tot een lagere geluidbelasting ter plaatse van hun woning, en zij daarvan dus kunnen profiteren,

maakt dat oordeel niet anders. (...) Voor zover appellante A en appellante B hebben aangevoerd dat de Afdeling in de uitspraak van 11 november 2020, onder 6.5, heeft geoordeeld dat indien een appellante zich beroept op overschrijding van een norm en beoogt dat deze overschrijding nadelige gevolgen voor zijn woonsituatie heeft, hij ter onderbouwing van de normoverschrijding kan wijzen op onderzoeksgegevens waaruit naar voren komt dat deze norm ter plaatse van een woning van een derde in zijn directe omgeving wordt overschreden, overweegt de Afdeling als volgt. Deze (rechtspraak) gaat over een besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan en het verlenen van een omgevingsvergunning voor onder meer het afwijken van een bestemmingsplan. Anders dan in het nu voorliggende geval van een besluit hogere waarden, gaat het in deze uitspraken om een situatie waarin appellanten dreigden te worden geschaad in een deelbelang dat bescherming vindt in de daar aan de orde zijnde norm van een goede ruimtelijke ordening. Daar is in deze situatie geen sprake van.

Wat appellante A en appellante B aanvoeren tegen het besluit hogere waarden kan geleid tot het voorgaande niet leiden tot vernietiging van dat besluit.

Uitspraak in het geding tussen:

Appellante A en appellante B, beiden te Rotterdam, en anderen, appellanten,

en

Het college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 8 oktober 2019 heeft het college, onder aanvullende eisen, hogere geluidgrenswaarden als bedoeld in artikel 110a, eerste lid, van de Wet geluidhinder (hierna: Wgh) vastgesteld (hierna: het besluit hogere waarden) ten behoeve van de op het perceel Laan van Oud-Kralingen 50 in Rotterdam te realiseren woningen (hierna: het perceel).

Bij besluit van 2 juni 2020 heeft het college het door appellante A en anderen daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit hebben appellante A en anderen beroep ingesteld.

De Afdeling heeft de zaak op zitting behandeld op 14 december 2021, waar appellante A, bijgestaan door mr. M.J.E. Boudesteijn, advocaat te Rotterdam, en het college, vertegenwoordigd door mr. S. Eekhout-Glas en E.W. Meijboom, zijn verschenen. Verder is op de zitting stichting Woonstad Rotterdam, vertegenwoordigd door mr. M.J. de Groot, advocaat te Rotterdam en gemachtigden, als partij gehoord.

Overwegingen

Wettelijk kader

1. Het relevante wettelijke kader is opgenomen in de uitspraak dan wel in de bijlage die deel uitmaakt van deze uitspraak.

Intrekking

2. Op de zitting is het beroep ingetrokken, voor zover het is ingediend door appellante C, appellante D, appellante E en appellante F en appellante G.

Inleiding

3. Op het perceel is een transformatie beoogd van een bestaand schoolgebouw in zestien zorgwoningen. Hiervoor is een omgevingsvergunning verleend. Voor deze ontwikkeling heeft het college het besluit hogere waarden vastgesteld. Met dit besluit is voor dertien van de zestien zorgwoningen een hogere waarde vastgesteld van maximaal 58 dB vanwege wegverkeerslawaai afkomstig van de nabijgelegen Jacques Dutilhweg.

4. Appellante A en appellante B zijn omwonenden van de Jacques Dutilhweg en het perceel, die opkomen tegen het besluit hogere waarden.

Het beroep

5. Appellante A en appellante B betogen dat het door de gemeenteraad van Rotterdam op 14 augustus 2007 vastgestelde "Ontheffingsbeleid Wet geluidhinder voor bouw- en bestemmingsplannen in de gemeente Rotterdam" (hierna: ontheffingsbeleid), voorschrijft dat primair moet worden bezien of de geluidbelasting kan worden teruggebracht met bronmaatregelen, zoals de aanleg van stil asfalt of het wijzigen van de maximale snelheid op de Jacques Dutilhweg naar 30 km per uur. Het college heeft volgens hen het treffen van bronmaatregelen ten onrechte ondoeltreffend en te kostbaar geacht. Daarnaast voeren zij aan dat het ontheffingsbeleid in tweede instantie overdrachtsmaatregelen voorschrijft. Het college heeft volgens hen onvoldoende gemotiveerd waarom overdrachtsmaatregelen in dit geval vanuit stedenbouwkundig en verkeerskundig oogpunt ongewenst zijn. Verder brengen appellante A en appellante B naar voren dat op grond van het beleid is vereist dat minimaal één geluidluwe gevel en één geluidluwe buitenruimte per woning wordt gerealiseerd. Hieraan wordt ten onrechte niet voldaan.

Op de zitting hebben appellante A en appellante B betoogd dat hun het relativiteitsvereiste als bedoeld in artikel 8:69a van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) niet kan worden tegenworpen. Hiertoe voeren zij aan dat zij belang hebben bij het treffen van bronmaatre-

gelen of overdrachtsmaatregelen, omdat dit zal leiden tot een lagere geluidbelasting ter plaatse van hun woning.

5.1. Het college stelt zich op het standpunt dat artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan vernietiging van het besluit tot vaststelling van de hogere waarden, omdat de regeling in de Wgh strekt tot bescherming van de belangen van de bewoners en eigenaren van de toekomstige zorgwoningen, en niet tot bescherming van de belangen van appellant A en appellant B.

5.2. Artikel 8:69a van de Awb luidt:

"De bestuursrechter vernietigt een besluit niet op de grond dat het in strijd is met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel, indien deze regel of dit beginsel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept."

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (*Kamerstukken II*, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18–20) blijkt dat de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis heeft willen stellen dat er een verband is tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appellant door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van degene die in beroep komt.

5.3. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar overzichtsuitspraak over het relativiteitsvereiste, ligt in artikel 8:69a van de Awb besloten dat degene die vernietiging van een besluit beoogt, zich in beginsel niet met succes kan beroepen op belangen van anderen (uitspraak van 11 november 2020 (ECLI:NL:RVS:2020:2706), onder 6.4).

Het besluit hogere waarden ziet op de vaststelling van hogere waarden voor de geluidbelasting van de dertien te realiseren zorgwoningen, op grond van de Wgh. De regeling in de Wgh strekt ertoe dat bij besluit wordt vastgesteld welke geluidbelasting – na het zo mogelijk treffen van maatregelen – bij de te bouwen woningen vanwege de weg maximaal mag optreden. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 11 november 2020, onder 10.93 en 10.94, strekt de regeling daarmee tot bescherming van de bewoners van de te bouwen woningen.

Appellant A en appellant B zijn geen eigenaren van één van de te bouwen zorgwoningen en ook is niet gebleken van concrete interesse in de koop en/of bewoning van een van de zorgwoningen. Onder deze omstandigheden strekt de regeling van de Wgh naar het oordeel van de Afdeling kennelijk niet tot bescherming van hun belangen.

Het betoog van appellant A en appellant B dat zij wel belang hebben bij het treffen van

bronmaatregelen of overdrachtsmaatregelen omdat dit zal leiden tot een lagere geluidbelasting ter plaatse van hun woning, en zij daarvan dus kunnen profiteren, maakt dat oordeel niet anders. De betrokken regeling in de Wgh strekt, zoals hiervoor werd overwogen, tot bescherming van de bewoners van de te bouwen woningen. Voor zover appellant A en appellant B hebben aangevoerd dat de Afdeling in de uitspraak van 11 november 2020, onder 6.5, heeft geoordeeld dat indien een appellant zich beroept op overschrijding van een norm en betoogt dat deze overschrijding nadelige gevolgen voor zijn woonsituatie heeft, hij ter onderbouwing van de normoverschrijding kan wijzen op onderzoeksgegevens waaruit naar voren komt dat deze norm ter plaatse van een woning van een derde in zijn directe omgeving wordt overschreden, overweegt de Afdeling als volgt. In de daar aangehaalde uitspraak van 19 januari 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BP1352 (Elzenbos Brummen), onder 2.4.3, heeft de Afdeling als volgt overwogen:

"Wel kan een belanghebbende zich beroepen op de normen die de Wet geluidhinder stelt, indien een bestemmingsplan de aanleg of verbreding van een weg mogelijk maakt waarvan ook hij nadelige geluidseffecten voor zijn woonsituatie moet vrezen. Die mogelijkheid bestaat ook indien hij volstaat met aannemelijk te maken dat de aanleg of verbreding zal leiden tot overschrijding van de hoogst toelaatbare geluidbelasting van woningen in zijn directe omgeving en daarmee tot nadelige geluidseffecten op zijn woonsituatie."

Vergelijk bijvoorbeeld ook de uitspraak van de Afdeling van 13 februari 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:295), onder 38.2. Deze uitspraken gaan over een besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan en het verlenen van een omgevingsvergunning voor onder meer het afwijken van een bestemmingsplan. Anders dan in het nu voorliggende geval van een besluit hogere waarden, gaat het in deze uitspraken om een situatie waarin appellanten dreigden te worden geschaad in een deelbelang dat bescherming vindt in de daar aan de orde zijnde norm van een goede ruimtelijke ordening. Daar is in deze situatie geen sprake van.

Wat appellant A en appellant B aanvoeren tegen het besluit hogere waarden kan gelet op het voorgaande niet leiden tot vernietiging van dat besluit. Daarom ziet de Afdeling af van een inhoudelijke bespreking van het beroep.

Conclusie

6. Het beroep is ongegrond.

7. Het college hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

verklaart het beroep ongegrond.

Bijlage

Wet geluidhinder

Artikel 110a, eerste lid, luidt:

"Burgemeester en wethouders zijn binnen de grenzen van de gemeente bevoegd tot het vaststellen van een hogere waarde voor de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting."

Het vijfde lid luidt:

"Het eerste en tweede lid vinden slechts toepassing indien toepassing van maatregelen, gericht op het terugbrengen van de geluidsbelasting vanwege het industrieterrein, de weg of spoorweg, van de gevel van de betrokken woningen of andere geluidsgevoelige gebouwen onderscheidenlijk aan de grens van de betrokken geluidsgevoelige terreinen tot de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting onvoldoende doeltreffend zal zijn dan wel overwegende bezwaren ontmoet van stedenbouwkundige, verkeerskundige, vervoerskundige, landschappelijke of financiële aard. Bij algemene maatregel van bestuur kan worden bepaald dat de in dit lid bedoelde bevoegdheid enkel in bij die maatregel aan te geven gevallen kan worden toegepast."

Noot

1. Deze uitspraak is het signaleren waard, omdat zij bijdraagt aan de rechtsontwikkeling van het relativiteitsvereiste in artikel 8:69a Awb en van de Wet geluidhinder. Kortgezegd oordeelt de Afdeling als volgt. Het eventueel kunnen profiteren door appellerende omwonenden van het treffen van geluidbeperkende maatregelen bij te bouwen (zorg)woningen, waarvoor hogere grenswaarden vanwege wegverkeerslawaaï zijn vastgesteld, maakt niet dat artikel 8:69a Awb hen niet kan worden tegengeworpen. De regeling in de Wet geluidhinder strekt tot bescherming van de belangen van de bewoners en eigenaren van de toekomstige zorgwoningen en niet tot bescherming van de belangen van appellanten, aldus de Afdeling. Dit oordeel strookt – grotendeels (zie 4) – met eerdere rechtspraak van de Afdeling over artikel 8:69a Awb en de Wet geluidhinder. Ik licht dat hierna toe.

2. Allereerst overweegt de Afdeling in r.o. 6.4 van de overzichtsuitspraak over het relativiteitsvereiste van 11 november 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2706, AB 2021/42 m.nt. Nij-

meijer, dat in artikel 8:69a van de Awb besloten ligt dat degene die vernietiging van een besluit beoogt, zich in beginsel niet met succes kan beroepen op belangen van anderen. Zo kan bijvoorbeeld een appellant die een bestemmingsplan aanvecht dat de oprichting van een of meer woningen in het uitzicht van zijn woning mogelijk maakt en die zich beroept op bescherming van zijn woon- en leefklimaat, zich om vernietiging van dat besluit te bewerkstelligen in beginsel niet succesvol beroepen op het niet in acht nemen van de normen van de Wet geluidhinder voor zover het betreft de geluidbelasting ter hoogte van de op te richten woning of woningen (zie ABRvS 10 oktober 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3290, r.o. 5.2, ABRvS 13 juli 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BR1412, r.o. 2.6.4, ABRvS 19 januari 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BP1352, AB 2011/47 m.nt. De Gier en De Waard, r.o. 2.4.3). Laatstgenoemde uitspraak betreft de zaak *Elzenbos Brummen* (zie daarover B.J. Schueler, 'Het gaat u om iets anders', in: T. de Gier e.a. (red.), *Goed verdedigbaar*, Deventer: Kluwer 2011, pp. 159-174), waarin nog een uitzonderingssituatie is beschreven. Dat betreft een bestemmingsplancasus waarin appellanten dreigen te worden geschaad in een deelbelang dat bescherming vindt in de norm van een goede ruimtelijke ordening (vergelijk ABRvS 13 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:295, r.o. 38.2 over een omgevingsvergunning voor afwijken van het bestemmingsplan). Op deze uitzonderingssituatie kunnen appellanten in de hier geannoteerde uitspraak geen beroep doen (zie r.o. 5.3). Allereerst niet omdat sprake is van een besluit hogere geluidgrenswaarden en geen bestemmingsplan of omgevingsvergunning. Ten tweede niet, omdat appellanten slechts willen meeprofiteren van eventuele geluidbeperkende maatregelen bij de te bouwen zorgwoningen en niets 'mislopen', terwijl zij niet geschaad worden in een (deel)belang dat bescherming vindt in de regeling van de Wet geluidhinder (zie hierna).

3. Verder staat het volgende over het beschermingsbereik van de Wet geluidhinder in r.o. 10.93 van de overzichtsuitspraak:

"Hoofdstuk VI van de Wgh bevat een regeling volgens welke bij de vaststelling van een bestemmingsplan dat betrekking heeft op gronden die behoren tot een zone langs een weg, ter zake van de geluidbelasting vanwege de weg waarlangs die zone ligt, voor woningen gelegen binnen die zone de waarden in acht moeten worden genomen die als de ten hoogste toelaatbare worden aangemerkt. Als beschermingsniveau geldt in beginsel de waarde die voor de betrokken woningen is vastgelegd in de regeling. Indien deze waarde niet wordt gehaald, is het mogelijk om voor de betrokken woningen een ander beschermingsniveau te

bepalen door middel van het bij besluit vaststellen van een hogere waarde voor die woningen. Afdeling 4.2 van het Besluit geluidhinder bevat een soortgelijke regeling ter zake van de geluidbelasting vanwege een spoorweg. *Deze regelingen strekken tot bescherming van de bewoners van de te bouwen woningen.*"

Volgens de overzichtsuitspraak is dit vaste rechtspraak (zie ABRvS 19 februari 2020, ECLI:NL:RVS:2020:530, r.o. 28.4, ABRvS 17 juni 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1901, r.o. 2.3, ABRvS 10 juni 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1800, r.o. 3.4, ABRvS 16 oktober 2013, ECLI:NL:RVS:2013:1551, r.o. 4.1, ABRvS 28 augustus 2013, ECLI:NL:RVS:2013:963, AB 2014/20, r.o. 2.3, ABRvS 27 juni 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BW9570, r.o. 2.2.3 en ABRvS 13 juli 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BR1411, r.o. 2.5.2). De hier geannoteerde uitspraak bestendigt deze rechtspraak.

4. Ten slotte staat het volgende in r.o. 10.94 van de overzichtsuitspraak.

"Indien een appellant in beroep opkomt tegen een besluit tot het vaststellen van hogere waarden weg- en spoorweglawaai en het terrein waarop de te bouwen woningen zijn voorzien op relatief grote afstand van de woning of het (bedrijfs-)terrein van appellant is gelegen, deze appellant geen eigenaar is van één van de woningen waarvoor hogere waarden zijn vastgesteld en niet is gebleken van concrete interesse in de koop en/of bewoning van een van deze woningen, wordt, onder deze omstandigheden, geoordeeld dat de regeling kennelijk niet strekt tot bescherming van zijn belangen (uitspraak van 19 februari 2020, ECLI:NL:RVS:2020:530 (Amsterdam) en 28 december 2016, ECLI:NL:RVS:2016:3495 (Blaricum))."

In de hier geannoteerde uitspraak overweegt de Afdeling ook dat appellanten geen eigenaren van één van de te bouwen zorgwoningen zijn en evenmin is gebleken van concrete interesse in de koop en/of bewoning van een van de zorgwoningen. Reeds onder deze omstandigheden strekt de regeling van de Wgh naar het oordeel van de Afdeling kennelijk niet tot bescherming van hun belangen. In de hier geannoteerde uitspraak is evenwel géén overweging te vinden over de afstand tussen het terrein waarop de te bouwen zorgwoningen zijn voorzien en de woning van appellanten. In voormelde uitspraken van 19 februari 2020 en 28 december 2016 is dat wél het geval. In r.o. 28.4 van de uitspraak van 19 februari 2020 wordt namelijk als volgt overwogen.

"Het terrein van appellante sub 1 ligt op een afstand van ongeveer 188 meter van de te bouwen woningen aan het Zeeburgerpad waarvoor bij het bestreden besluit hogere waarden zijn vastgesteld."

Vergelijk r.o. 3.3. van de uitspraak van 28 december 2016:

"Appellant woont op een afstand van ongeveer 100 m van de te bouwen woningen waarvoor bij het bestreden besluit hogere waarden zijn vastgesteld."

De Afdeling verwijst in deze twee uitspraken nog naar de onder 3 vermelde uitspraken van 27 juni 2012 en 16 oktober 2013. In laatstgenoemde uitspraken bedraagt de afstand tussen het terrein waarop de te bouwen woningen zijn voorzien en de woningen van appellanten circa 10 meter (zie ABRvS 27 juni 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BW9574, r.o. 2.7.7) respectievelijk circa 40 meter. Omwille van de uniforme rechtstoepassing was het dan ook goed geweest als de Afdeling in de hier geannoteerde uitspraak ook was ingegaan op het belang van de afstand. Uit navraag bij procespartijen blijkt dat deze afstand in casu ca. 25 meter bedraagt. 10, 40 en 25 meter lijken mij geen "*relatief grote afstand*" zoals 188 en 100 meter in de zin van r.o. 10.94 van de overzichtsuitspraak. Aan afstanden lijkt de Afdeling dan ook niet zo veel gewicht (meer) toe te kennen bij toepassing van artikel 8:69a Awb en de Wet geluidhinder. Voor het overige is de hier geannoteerde uitspraak wel conform bestaande rechtspraak (zie 2 en 3).

T. Groot